

Fadoua Bouali: ' Had ik maar Frans gestudeerd.' Belevissen van een verpleegkundige. Uitgeverij van Gennep, Amsterdam 2007 ISBN 9055157945

Een boekje met korte verhalen, gebaseerd op eerder verschenen columns in Nursing en de Volkskrant waarin de in Marokko geboren moslima en verpleegkundige Fadoua vertelt over voorvallen uit haar dagelijks leven en op de afdeling special care van Thoraxchirurgie in een ziekenhuis in Amsterdam. Goed om in goed leesbare taal te lezen over voorvallen en situaties binnen de zorg en het dagelijkse leven. Van mij hadden de verhalen nog meer zorgsituaties mogen beschrijven, maar ja, daar ligt ook de interesse van de stichting.

Citaten: pag. 12 'het vak heeft mij persoonlijk verrijkt. Het mooie is dat je door je contacten met collega's, patiënten en familie dingen ziet en van dichtbij meemaakt, waar een ander minstens tien levens voor nodig zou hebben.

Pag. 55: '... sport is het middel om allochtone vrouwen uit hun isolatie te halen! Van hardlopen is bekend dat het een positief effect heeft op je stemming. ...zag ik bij de Marokkaanse moeders; met hun Nike schoenen onder hun lange rokken leefden ze helemaal op. Ik zag hoe hun lichaamshouding veranderde, ze stráálden, en nog het allermooist: ze blijven naar de lessen komen! Ik trouwens ook.

Pag. 78: 'Om heel eerlijk te zijn heb ik in al die jaren dat ik in het ziekenhuis werk, nog nooit een patiënt meegemaakt die en moslim was en tijdens de ramadan in het ziekenhuis lag. Maar ik kan wel vertellen hoe ik me als zorgverlener voel tijdens het werk gedurende het vasten. ... Na de eerste week drink ik helemaal geen koffie meer, want het smaakt niet meer. De hoofdpijn is weg en ook heb ik geen hongergevoel. Het vasten is namelijk iets intiems tussen jezelf en God....Wanneer de Ramadan voorbij is, voel ik vaak een soort leegte en heimwee in mijn leven....'